

PROLOOG

Kolmapäev

„SA NÄED VÄLJA, NAGU HAKKAKSID KOHE PÜKSI pasandama, semu.“

Christian Stillwater üritas seda kommentaari eirata, ehkki see pörkas tema valutavas peas ringi nagu püssikuul. Sööklasse viivas valgete seintega laias koridoris seisis temast paremal kaks kaasvangi, nii lähedal, et ta peaaegu tundis suus nende hapu higi maitset. Neil oli ruumi mööda minna, aga vanglas asjad nii ei käinud. Siin olid sa takistus, meeldis see sulle või mitte. Stillwater surus end vastu seina, et ennast võimalikult väike-seks teha, püüdes samal ajal keharaskust vigasele põlvele mitte kanda.

„Lödipüks!“ ütles teine mees, kaagutades nagu kana.

Aga nad eksisid. Stillwater ei kartnud. Ta polnud kindel, kas üldse teab, mis tähendab hirmu tunda. Tal oli juba väike-poisina olnud keeruline oma emotsioone tuvastada. Hirm,

rõõm, kurbus, lein, elevus – need tundusid talle ühesugused, teatav surve peas, nagu puruneks muna tema mõtete tuimas ja summutatud pesas. Ta oli lapsepõlves taibanud õppida teiste inimeste tundeid imiteerima, manama näole naeratuse, pigistama vajadusel välja pisaraid, aga ta ei mäletanud ühtegi korda, mil mingi emotsioon oleks tundunud ehe.

Kuni viimase ajani.

Kuni *viha* tekkimiseni.

„Kobi eest, pede!“

Esimene vang trügis Stillwaterist mööda nii jõuliselt, et tõukas ta vastu külma seina. Jalas oleks nagu pomm plahvatanud ja Stillwater pidi kukkumise vältimiseks asendit muutma. Tal õnnestus suu kinni hoida, et mitte karjatada, aga pea justkui paisus ja venis suurest pingutusest – nagu multifilmitegelasel, kes on pommi alla neelanud. Ta vahtis meest terve sekundi, enne kui pilgu langetas. Ta oli esimesel vanglapäeval teada saanud, et miski ei õhuta vägivalda kiiremini kui valesti ajastatud pilk.

Mehed läksid naerdes edasi ja Stillwater neelatas raskelt. Viha keerdus ja paisus tema sees nagu elusolend, nagu lohe, kes nõuab vabadusse pääsemist. Ta ajas end sirgu ja valgus veikles vanglaseintel nagu alarmtuli. Vangid eemaldasid temast kõigile kinnipeetavaile omase ülbe kõnnakuga ja Stillwater lubas endal ette kujutada, kuidas ta suskab noa õnarusse nende kuklal, pehmesse ajuollusesse – kõigepealt ühele ja siis teisele. See ei pakkunud siiski mingit rahuldust ega kergendust. Ainult sama hale jõuetu raev.

Raev ühe mehe vastu. Mehe vastu, kes oli ta trellide taha saatnud.

Robert Kett.

„Ära passi siin, Stillwater.“

Jässakas habemik vangivalvur loivas mööda koridori, nagu oleks siin valitseja. Stillwateri meelest oli ta haletsusväärne. Ei väärinud isegi elus olemist. Valvur oli tal nende inimeste nimekirjas, kes surevad piinarikkalt kohe, kui tema jalg paraneb, mõtted on selgemad ja ta on plaani paika pannud.

„Tõsiselt,“ jätkas valvur. „Sa kas lähed sööma või liigud edasi.“

„Ma ei saa süüa,“ õrises Stillwater, paljastades hambad, mis olid hakanud pruuniks tõmbuma. „Nad ei lase.“

Sama kordus iga päev. Ta ei saanud kandikuga lauda minna, sest teised vangid üritasid seda tal iga hinna eest käest lüüa. Mõni päev ei saanud ta üldse süüa. Vahel oli tal kõht nii tühi, et ta pidi lobi põrandalt kokku kraapima. Raev tema sees löi lõkkele nii eredalt, et korraks ei näinud ta midagi muud. See polnud õiglane. Mitte miski sellest polnud õiglane.

„Nad ei lase sul süüa?“ kordas valvur. „See on küll probleem.“

Stillwater noogutas, neelates tuhkuiva kurguga õhku. Valvur kummardus lähemale, nii lähedale, et tema odava tualettvee lõhn Stillwateri enda alla mattis.

„Aga see pole *minu* probleem,“ jätkas mees vaikselt. „Kui sa tahad süüa, poleks sa vast pidanud neid väikesi tüdrukuid tapma. Kao nüüd mu silmist kus kurat.“

Ta oli nii lähedal, et Stillwater mõtles, et võiks teda hammustada. Võiks lüüa hambad mehele ninna ja selle otsast järada, vaadata, kas teine ka siis veel nii ülbe on. Aga ta ajas end vaid seina najalt püsti ja liipas minema, iga samm läkitas kannast kuklani pimestava valusähvatus, nagu oleks keegi temast elektrijuhtme läbi vedanud.

Ta teeb seda ühel heal päeval, kui ei võta enam nii palju valuvaigisteid ja suudab selgelt mõelda. Ta maksab neile kõigile

kätte – teistele vangidele, valvuritele, politseile, kes ta siia tiris. Ta maksab kätte sellele lipakale, kes nuiaga ta põlve purustas. Ja Kettile. Ta uurib välja, kus Kett elab, ning tapab ta aeglaselt, tema ja kõik need, keda ta armastab. Näitab neile kõigile, et nad jamasid vale mehega.

„Lollakad türapead,“ ütles Stillwater edasi minnes, toetades ühte õlga vastu seina, et mitte pikali kukkuda.

Nad olid peaaegu puhtalt pääsenud. Veel üks õhtu, ning need ajalehetüdrukud oleksid olnud surnud ja kadunud ja mitte keegi poleks midagi teada saanud. Plaan oli olnud täiuslik – küll Raymond Figgi plaan, aga Stillwater oli piisavalt ideid panustanud. Kolm mõrtsukat, kolm ohvrit, valede ja alibite võrk, mis oleks pidanud politsei ummikusse ajama. Ta mäletas veel praegugi, kui see kõhetu lipakas tal käte vahel oli, kui hea tunne oli midagi tunda, *midagigi*. Nende tüdrukute röövimise elevus oli tema elu tuimusest läbi tunginud. See oli tema peas mähisenud nagu keevitusaparaat. Ja nende tapmine oleks tekitanud veel parema tunde. See oleks ta ellu äratanud nii nagu mitte miski muu, jäneste, rebaste, kasside ja koerte tapmine.

Nad oleksid äärepealt puhtalt pääsenud.

Ja siis oli tulnud *tema*.

See oli nii ebaõiglane.

Stillwater liipas kongide plokki, sinna kogunenud meeste häälte ja haisu poole. Ta ei teinud välja hõigetest, mida tema pihta suunati, kehadest, mis end talle ligi pressisid, agressiivsest pingest. Kui nad tegelikult teaksid, kellega neil tegu on, kui nad teaksid, milleks ta on võimeline, poeksid nad hirmunult ruumi teise otsa. Need närud olid siin sellepärast, et nad olid idioodid ja nende kuriteod mõttetud. Uimastid, sissemurdmised, arutud mõrvad. Nad olid neandertallased, viimane kui üks. Tema aga oli geenius. Ta ei väärinud...

Tõuge oli ootamatu ja Stillwater kukkus valusasti, piljardilaud andis roiete vahele hoobi nagu hobune ja laup pörkas vastu põrandat. Jalavalu tekitas kõrvus kriiskamise ja korraks kadus kõik pimedusse. Naer tõi ta tagasi reaalsusse, ruum oli seda täis, nagu oleks ta artist laval.

„Oih,“ kuulis ta läbi kõrvavilina kedagi ütlemas. „Ma ei näinud sind. On kõik kombes?“

Veel naeru. Stillwater ajas end vaevaliselt püsti, okse kerkis maost ülespoole ja jäi kurgus pidama. Ta pidi piljardilaua nurgast kinni haarama, et vigastatud põlv vähehaaval õige nurga alla sättida, kuni sai sellele toetuda. Siis surus ta hambad kokku, et mitte karjuda, aga häääl pääses üle huulte välja.

Stillwater ei näinud, kes oli teda tõuganud. Silmad olid valust pisarais ja valgus veikles taas ruumis nagu katkine projektor. Ta kuulis ühe valvuri karmi käsku ja tundis, kuidas vangide mass eemale kandub. Trepp oli tema ees, udused piirjooned, ja ta suundus selle poole. See oli tema päeva kõige hullem osa, need lõputud trepid. Nad võinuks panna ta alumise korruse kongi, aga ta oli pandud teisele korrusele ja sinna pääsemine oli nagu Everesti tippu ronimine. Stillwater läks aeglaselt – nagu oleks tal valikut –, vinnates end ühe astme kaupa õhku ahmides ja nuuksudes edasi.

Ta seisatas üles jõudes, et hinge tõmmata ja lasta põlve põrguvalul taanduda. Seejärel keskendus ta taas kättemaksule, ainsale kütusele, mis ta liikuma ajas. Ta kujutles end vanglale tuld otsa panemas, vaatamas, kuidas teised vangid kerra tõmbuvad ja kõrbevad. Tema oleks viimane asi, mida nad näevad, ta vaataks alla nende peale irvitades nagu mingi kuradima kuu, kui nad viimase kõrvetava hingetõmbe teevad. *Võib-olla panen ka Ketti põlema*, mõtles ta, nähes seda vaimusilmas piisavalt kaua

taipamaks, et see oleks uurija jaoks liiga kiire surm. Ei, tema kannatused kestaksid mitu päeva. *Nädalat.*

Stillwater läks käsikaudu mööda kitsast käiguteed edasi, ahmides õhku, millest oli hapnik ammu otsa saanud. Vangid vahtisid teda oma kongidest ja näha polnud ühtki sõbralikku nägu. Mitte keegi polnud teda mitu kuud lahke pilguga vaadanud, aga sellest polnud midagi. Ta ei vajanudki lahkust. Ta ei vajanud midagi muud kui selget imelist eesmärki.

Missiooni.

Kui ta vabadusse pääseb, otsib ta mõne järgmise lapse, keda röövida. Ta otsib üles ka Delia Crossani. Otsib üles oma väikese ajalehetüdruku ja viib alustatu lõpule, tapab tüdruku samamoodi nagu tema ema. Seekord ei tee ta midagi keerulist, vaid ründab kiiresti ja armutult ning naudib seda.

Lõpuks, justkui mitu kuud hiljem, jõudis ta oma kongi juurde. Sinna sisse astumine oli nagu tormisel merel päästepaadi leidmine ja Stillwater tõmbas sügavalt, vabisedes hinge. Tema kergendus kestis vaid seni, kui ta kuulis ülemiselt koikult kongikaaslase naeru.

„Retsisid su korralikult ära, mis?“ tähendas Johnny Mayhew oma puhtas Liverpooli murdes.

Stillwater tõmbas käeseljaga üle silmade, ajades pisarad laiali, enne kui teine neid näha jõuab. Tema kongikaaslane polnud siin elavatest troppidest kõige hullem. Lühike ja kõhetu Mayhew oli tapnud kellegi tülis millegi nii ajuvaba pärast, et Stillwater isegi ei mäletanud enam, mis see oli. Ta vaatas Mayhew' poole, nähes padjal punast juuksepahmakat. Mayhew oli trellide ühe varda külge sidunud mikroskoopilise hõbedase karrariba, ainus jõuluehe, mida Stillwater oli kogu vanglas näinud, ehkki pühadeni oli vaid paar nädalat aega.

„Mul kama kaks,“ vastas Stillwater. „Nad saavad oma karistuse.“

„Kindel see,“ mühatas Mayhew, hää l naerune. „Sa oled tõeline kättemaksuingel.“

Stillwater vandus vaikselt, vajudes alumisele koikule. Huulte vahelt pääses sisinat ja naksuvaid helisid, mis kulmineerusid karjatusega, mida ta ei suutnud summutada. Hetkeks surus selle õudus ta vastu maad, kolmkümmend aastat selles hoones, kolmkümmend aastat piina, samasugust talumatut raevu.

„Kas sa pole vahel mõelnud, et sul oleks parem, kui sinuga oleks läinud samamoodi kui nende teistega?“ küsis Mayhew tugevasti ninaga tõmmates.

„Mis teistega?“ küsis Stillwater.

„Nende kahe mehega, kellega sa koos tegutsesid. Raymond Figg, eks? Teise nime ma ei mäleta. Mõlemad on surnud. See peab ju olema parem kui selline elu siin.“

Stillwater kortsutas kulmu, arutledes, kuidas teine oli tema mõtteid nii täpselt aimanud.

„Üks neist uppus omaenda sita sisse, kas polnud?“ küsis Mayhew.

„Nii nad räägivad,“ ütles Stillwater. See oli Raymond Figg. Kolmas mees, Lochy Percival, oli teda pussitanud ja nad olid koos kukkunud puhastusjaamas heitveereservuaari. Stillwater polnud seda muidugi näinud. Tal oli lamanud raudus käsi ja valudes majas ning see konstaablimörd valvas teda.

„Hull viis surra, isegi sellise inimese kohta nagu tema,“ lisas Mayhew.

Stillwater mühatas. Figg oli selle ära teeninud. Ta oli liiga üleolev. Reetis liiga palju ja juhatas Ketti nende ukse taha.

„Kuidas sa üldse temaga kohtusid?“ küsis Mayhew, luristades taas ninaga. Ta luristas kogu aeg ninaga, iga viie sekundi järel, ööl ja päeval. Stillwater oli unistanud talle millegi nii sügavale ninna toppimisest, et teine ei luristaks ninaga enam mitte kunagi.

„Mis sul sellest?“ küsis ta. Ta tahtis pikali heita, aga ei teadnud, kas saab jala voodile, ja peavalu arenes kiiresti migreeniks, mis liigutades läheb väga palju hullemaks.

„Uudishimust,“ vastas Mayhew. „Seal on praegu teine maailm, eks? Me kõik kannatasime üksinda, aga nüüd võib igaüks netist kaaslast leida. Kas te seal üksteist leidsitegi? Anonüümsed mõrtsukad.com?“

„Keri perse,“ ütles Stillwater ja Mayhew naeris.

„Olgu-olgu, rahune maha, niisama pärin. Ma leidsin netist tüüpe, kes kirjeldasid, kuidas inimest tappa. Neist seal puudust pole. Pooled neist on Facebookis, täiesti uskumatu.“

Stillwater norsatas läbi nina. Ta uskus seda, sest oli seda oma silmaga näinud. Figg oli vestelnud jututubades kümnete inimestega, väga sügaval interneti kõige tumedamates urgastes. Tal oli sülearvuti neid täis olnud, ehkki Stillwateriga jagas ta vaid käputäit neid jutuajamisi.

„Ilmselt pidanuksid selleks siseinfot valdama,“ jätkas Mayhew ninahäälel. „Sinusugusel poleks ju aimugi, kust alustada.“

„Minusugune teab sellest kõike,“ sõnas Stillwater turri minnes.

„Jama jutt.“

Stillwater silmitses ülemise koiku alumist poolt, kujutledes, kuidas torkab nootsa läbi metallvõrgu ja õhukese madratsi selle peal lebavasse kondisesse kaabakasse.

„Ma olin interneti kõige suurema mõrtsukategrupi liige,“ ütles ta julgelt valetades. „Suhtlesin nende kõigiga, rohkem kui Figg. Mina olin see, kes meie plaani nendega jagas. Ja nad rääkisid mulle ka asju, igasuguseid saladusi. Sa ei kujuta ettegi, mida ma tean. Nad austasid mind.“

„Sa ajad jama, Christian.“

Stillwater sättis jala kahe käega sirgeks, aga see liigutus ei leevendanud kuidagi põlve lõikavat valu.

„Eks tõesta seda,“ ütles Mayhew.

Stillwater kortsutas kulmu, püüdes meenutada jutuajamisi, mida oli pealt kuulanud, kui Figg tööd tegi. Ta mäletas kilde, aga mitte midagi sellist, mis polnud uudistesse jõudnud.

„Sealõust,“ ütles ta.

Mayhew tema kohal keeras taas külge.

„Sealõust,“ kordas teine. „Too on tabamisest alates igal õhtul uudistes olnud. Mu kuradima vasak kannikas teab ka temast kõike. Räägi midagi uut.“

Tal oli õigus, Sealõust oli igal õhtul uudistes olnud. Aja- kirjandus oli siiski hillitsetud, sest sellega oli seotud palju perekondi ja juurdlus kestab aastaid – võib-olla igavesti. Aga Stillwater oli näinud Figgi sülearvutis vestlusi, sõnumivahetust Figgi, Angus Schofieldi ja teiste vahel, mis oli isegi temal südame pahaks ajanud.

„Suhtlesin temaga pidevalt. Teadsin kõike. Ta tappis selle poisi, kes mitu aastat tagasi kadunuks jäi, Efe Khani. Mäletad seda?“

„Ja siis?“ küsis Mayhew. „Mis veel?“

Stillwater ajas huuled torusse, kaalus pikali heitmist ja teise eiramist, aga ta pidi end ju kuidagi tõestama, eks?

„Põhjus, miks Angus Schofieldi nii kaua aega ei tabatud, oli see, et ta tundis valitsuses ja politseis nii paljusid. Tal oli

kõikjal nuhke, kes tema heaks töötasid. See võmm, kelle naine ja lapsed rööviti, see, kellest ajalehes kirjutati? Kett. Tema on see väärakas, kes mu siia saatis. Noh, nad pole rääkinud sellest, et tema endine Londoni ülemus oli asjaga seotud. Teadsin, et ta röövib Ketti lapsed ja annab nad Sealõustale. Mis sa nüüd kostad, ehh? Ma teadsin seda enne, kui see juhtus.“

Vastust ei tulnud.

„Ehh?“ ütles Stillwater uuesti. „Kes nüüd kuradima loll on?“

Ikka vaikus. Kas see lurjus oli magama jäänud? Stillwater tundis taas viha, raevu lugupidamatuse pärast. Kes kurat see Mayhew enda arust on?

„Sa parem...“

„Vaata seda,“ ütles Mayhew talle vahele segades. „Tahan sulle midagi näidata.“

Stillwater upitas pea üle voodiserva, nähes Mayhew' tihedasti täis tätoveeritud kätt sirutumas nagu puuoksa. Tal oli midagi kollakate sõrmede vahel, midagi, mis läikis valguse käes. Veel karda?

„Mis kurat see on?“ küsis Stillwater.

„Tule ja vaata,“ vastas Mayhew. „See meeldib sulle.“

Kuradi kurat, mõtles Stillwater. Ta nihutas end veel rohkem üle voodi ääre, pöörates pead, et näha, mis Mayhew'l käes on. See liigutus ajas peavalu hullemaks, migreen paisus nagu puri tuules. Kohe järgnes ka peapööritus ja ta pidi lina peos pigistama, et mitte voodist välja kukkuda.

„Mis see on?“ küsis ta. „Ma olen liiga...“

Mayhew tegutses kähku, ka teine käsi ilmus nähtavale. Tal oli midagi sõrmede vahel ja Stillwater tundis selle ära liiga hilja – see polnud kard, vaid traat, mis vajus ümber tema kaela. See nõksatas peaaegu kohe ülespoole, tungides ihusse. Ta urises,

haaras sellest, pea- ja põlvevalu ununes, kui ta taipas, mis toimub.

„Robert Kett tervitab,“ arvas ta kuulvat teist meest ütlemas.

Mayhew sikutas traati, pigistades seda tugevasti, ja Stillwateril oli tunne, et pea lõhkeb. Ta üritas õhku ahmida ja avastas, et ei saa, paanika ulgus tema sees. Ta kraapis kaela, aga traat oli juba sügavale tunginud, sõrmeotsad olid verest libedad. Siis sirutas ta, aga tundis Mayhew' jalga oma kuklal, surumas tema pead allapoole. Stillwater üritas karjuda, aga häält polnud. Ta üritas liigutada, aga keha ei liikunud enam, nöörid olid läbi lõigatud. Ta ka ei näinud enam midagi, sest maailm oli sellist tooni must, mida ta polnud kogu elu jooksul varem näinud.

Oli ainult viha, raev – viimase öös määratseva leegi lahvatus.

Ja siis kustus ka see.